

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τόν Γάμο

ΟΠΩΣ ἔχετε ἐνημερωθεῖ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, δηλαδή τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου 2024, συνήλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά μελετήσῃ τὸ θέμα πού ἀνέκυψε στὶς ἡμέρες μας, δηλαδή τὴν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μὲ ὅλες τὶς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτὸ στό οἰκογενειακὸ δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τὸ θέμα αὐτὸ μὲ ὑπευθυνότητα καὶ νηφαλιότητα, ἀποδεικνύοντας γιά μιὰ ἀκόμη φορά τὴν ἐνότητά της, καὶ στὴν συνέχεια ὁμόφωνα ἀποφάσισε τὰ δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθεῖ.

Μιά ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νά ἐνημερώσῃ τὸ πλήρωμά της, τὸ ὁποῖο θέλει νά ἀκούσῃ τὶς ἀποφάσεις της καὶ τὶς θέσεις της. Μέσα στό πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐσᾶς, γιά νά διατυπώσῃ τὴν ἀλήθεια γιά τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα.

1. Θεολογία καὶ ποιμαντική

Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικὸ, μὲ τὸ νά ὁμολο-

γεῖ τὴν πίστη της, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἔζησαν οἱ Ἅγιοί της, καὶ ποιμαντικὸ, μὲ τὸ νά ποιμαίνει τοὺς ἀνθρώπους στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ.

Αὐτὸ τὸ ἔργο της φαίνεται στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους γιά τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἱερούς κανόνες, πού καθορίζουν τὰ ὅρια μέσα στὰ ὁποῖα πρέπει νά κινοῦνται ὅλα τὰ μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοί καὶ Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τὶς πνευματικὲς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοί νά ζοῦν σέ κοινωνία μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς τους, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν φιλαυτία καὶ νά ἀναπτυχθεῖ ἡ φιλοθεΐα

καί ἡ φιλανθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελής, φίλαυτη ἀγάπη νά γίνει ἀνιδιοτελής ἀγάπη.

2. Ἡ ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ὅλους τούς ἀνθρώπους, δικαίους καί ἀδίκους, ἀγαθούς καί κακούς, ἀγίους καί ἁμαρτωλούς· αὐτό κάνει καί ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικό Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τούς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀποκλείει κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τήν ὁποία εἶπε ὁ Χριστός (Λουκ. 10,30-37). Τό ἴδιο κάνουν καί τά νοσοκομεῖα καί οἱ ἰατροί γιά τίς σωματικές ἀσθένειες. Ὅταν οἱ ἰατροί κάνουν χειρουργικές ἐπεμβάσεις στούς ἀνθρώπους, κανείς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἄλλά οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτήν τήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι τήν ἐπιθυμοῦν καί ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτῖνες του σέ ὅλη τήν κτίση, ἄλλοι ὅμως φωτίζονται καί ἄλλοι καίγονται, καί αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτῖνες.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τά βαπτισθέντα παιδιά της καί ὅλους τούς ἀνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικρούς καί μεγάλους, ἀγάμους καί ἐγγάμους, Κληρικούς, Μοναχούς καί Λαϊκούς, ἐπιστήμονες καί μή, ἄρχοντες καί ἀρχομένους, ἑτεροφυλοφίλους καί ὁμοφυλοφίλους, καί ἀσκεῖ τήν φιλάνθρωπη ἀγάπη της, ἀρκεῖ, βέβαια, νά τό θέλουν καί οἱ ἴδιοι καί νά ζοῦν πραγματικά στήν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Γάμο

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Γάμο ἀπορρέει ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, τήν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στό βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θήλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί ἠλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός λέγων· αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς καί ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καί πάντων τῶν κτηνῶν καί πάσης τῆς γῆς καί πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπί τῆς γῆς» (Γεν. 1,27-28).

Αὐτό σημαίνει ὅτι «ἡ δυαδικότητα τῶν δύο φύσεων καί ἡ συμπληρωματικότητά τους δέν ἀποτελοῦν κοινωνικές ἐπινοήσεις, ἀλλά παρέχονται ἀπό τόν Θεό»· «ἡ ἱερότητα τῆς ἔνωσης ἀνδρός καί γυναικός παραπέμπει στήν σχέση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας»· «ὁ χριστιανικός Γάμος δέν εἶναι ἀπλή συμφωνία συμβίωσης, ἀλλά ἱερό Μυστήριον, διά τοῦ ὁποίου ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα λαμβάνουν τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιά νά προχωρήσουν πρὸς τήν θέωσή τους»· «ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καί τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρά στήν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στά τελούμενα καί τίς εὐχές. Σ' αὐτό τό Μυστήριον ἡ ἔνωση ἀνδρός καί γυναικός ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τά ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καί οἰκογένειας, ἡ γέννηση παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἀνδρός καί γυναικός, καί ἡ σύνδεσή τους μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἡ μή ὑπαρξη παιδιῶν χωρίς τήν εὐθύνη τῶν συζύγων δέν διασπᾷ τήν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανική παραδοσιακή οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπό πατέρα, μητέρα καί παιδιά, καί σέ αὐτήν τήν οἰκογένεια τά παιδιά ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τήν μητρότητα καί τήν πατρότητα πού θά εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στήν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στό «Εὐχολόγιο» τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει σαφέστατη σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καί χριόμαστε γιά νά κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καί ἡ οἰκογένεια νά συμμετέχουν στό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί νά κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τήν ἐκκοσμίκευση.

Ἡ Ἐκκλησία βασιζέται σέ αὐτή τήν Παράδοση, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στούς Ἁγίους, καί δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθεῖ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «ὁμοφυλοφιλικό γάμο».

4. Ἡ Πολιτεία γιά τόν «πολιτικό γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων

Σέ ἓνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μέ τά συντεταγμένα ὄργανά της ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά καταρτίζει νομοσχέδια καί νά ψηφίζει νόμους, ὥστε στήν κοινωνία νά ὑπάρχει ἐνότητα, εἰρήνη καί ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει διαχρονικές παραδόσεις αἰώνων, συμμετέχει σέ ὅλες τίς κατά καιρούς δοκιμασίες τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἱστορία, τήν παλαιότερη καί τήν πρόσφατη, καί πρέπει ὅλοι νά στέκονται μέ σεβασμό, τόν ὁποῖο κατά καιρούς διακηρύσσουν. Ἄλλωστε καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες, ἐκτός ἀπό μερικές ἐξαιρέσεις, εἶναι δυνάμει καί ἐνεργεῖα

μέλη της. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε συμπολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται, ἀλλά πολιτεύεται κατά Θεόν καί ποιμαίνει ὄλους. Γι' αὐτό καί ἔχει ἰδιαίτερο λόγο, πού πρέπει νά γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα τοῦ λεγόμενου «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων», ἡ Ἱερά Σύνοδος ὄχι μόνον δέν μπορεῖ νά σιωπήσει, ἀλλά πρέπει νά ὁμιλήσει, ἀπό ἀγάπη καί φιλανθρωπία σέ ὄλους. Γι' αὐτό ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόσφατη ἀπόφασή της μέ ὁμόφωνο καί ἐνωτικό τρόπο, γιά λόγους τούς ὁποίους αἰτιολόγησε, δήλωσε ὅτι «εἶναι κάθετα ἀντίθετη πρὸς τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Καί αὐτή ἡ σαφής ἀπόφασή της στηρίζεται στό ὅτι «οἱ ἐμπνευστές τοῦ νομοσχεδίου καί οἱ συνευδοκοῦντες σέ αὐτό προωθοῦν τήν κατάργηση τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καί τήν μετατροπή τους σέ οὐδέτερη γονεϊκότητα, τήν ἐξαφάνιση τῶν ρόλων τῶν δύο φύλων μέσα στήν οἰκογένεια καί θέτουν πάνω ἀπό τά συμφέροντα τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν τίς σεξουαλικές ἐπιλογές τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐνηλίκων».

Ἐπί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «υἰοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλῶνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἓνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοιχτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση», πού θά δώσει κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐκφράζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καθοδηγεῖ ὀρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεῖ νά τά ἀποδεχθεῖ, διότι διαφορετικά θά προδώσει τήν ἀποστολή της. Καί τό κάνει αὐτό ὄχι μόνο ἀπό ἀγάπη στά μέλη της, ἀλλά ἀπό ἀγάπη καί στήν ἴδια τήν Πολιτεία καί τούς θεσμούς της, ὥστε νά προσφέ-

ρουν στην κοινωνία και νά συντελοῦν στην ἐνό-
τητα της.

Αποδεχόμαστε, βέβαια, τὰ δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων τὰ ὅποια κινοῦνται σέ ἐπιτρεπτά ὅρια, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλά ἡ νομιμοποίηση τοῦ ἀπολύτου «δικαιωτισμοῦ», πού εἶναι θεοποίηση τῶν δικαιωμάτων, προκαλεῖ τήν ἴδια τήν κοινωνία.

5. Ἐθνικό καθῆκον γιά τήν οἰκογένεια

Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιά τήν οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό κύτταρο τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας καί τοῦ Ἔθνους. Σέ αὐτό πρέπει νά συντείνει καί ἡ Πολιτεία, ὅπως διαλαμβάνεται στό ἰσχύον Σύνταγμα ὅτι «ἡ οἰκογένεια ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ Ἔθνους, καθῶς καί ὁ Γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ἡλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασία τοῦ Κράτους» (ἄρ. 21).

Σύμφωνα δέ μέ τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι νόμος τοῦ Κράτους (590/1977), «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετά τῆς Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος ὡς... τῆς ἐξυψώσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας» (ἄρ. 2).

Ἔτσι, προτρέπουμε τήν Πολιτεία νά προβεῖ στην ἀντιμετώπιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος «πού ἐξελίσσεται σέ βόμβα ἔτοιμη νά ἐκραγεῖ» καί εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἐθνικό θέμα τῆς

ἐποχῆς μας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίλυση ὑπονομεύεται ἀπό τό πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο, καί τήν καλοῦμε νά ὑποστηρίξει τίς πολύτεκνες οἰκογένειες πού προσφέρουν πολλά στην κοινωνία καί τό Ἔθνος.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώνει σέ ὅλα τὰ μέλη της «μέ αἴσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καί ἀγάπης», διότι ὄχι μόνον ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της, ἀλλά καί διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει καταδικαστεῖ ἀπό τήν σύνολη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. 1,24-32), καί ἀντιμετωπίζεται μέ τήν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασική ἀρχή ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τήν κάθε ἀμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ τόν κάθε ἀμαρτωλό, διότι καί αὐτός ἔχει τό «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καί μπορεῖ νά φθάσει στό «καθ' ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσει στην Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόν τόν ὑπεύθυνο λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ σᾶς, τούς εὐλογημένους Χριστιανούς, τὰ μέλη της, καί σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τόν λόγο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4,15) καί «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β' Ἰωάν. 1,1).

Γιά περισσότερες πληροφορίες στό Διαδίκτυο

1. www.ecclesia.gr

2. www.apostoliki-diakonia.gr

«ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ». Ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 210-7272.204.

Διανέμεται δωρεάν μέ τήν φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.